NN 145/2020 (24.12.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-160/18-7 od 15. rujna 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2822

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., koji zastupa I. B., dipl. iur., po generalnoj punomoći, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine G., koju zastupa Zajednički odvjetnički ured G. & Š. u V., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 15. rujna 2020.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/157, urbroj: 376-10-18-24 od 16. ožujka 2018.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na česticama navedenim u točki I. izreke toga rješenja u k.o. G., k.o. G., k.o. N. i k.o. Ž., koje su u vlasništvu Općine G. Točkom II. izreke utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 1780,41 m^2 trasa kabelske kanalizacije te 7334,54 m^2 trasa elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova, što je ukupno 9114,95 m^2. U točki III. izreke utvrđeno je da visina naknade za pravo puta za navedene nekretnine, koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Općini G., iznosi 70.236,91 kn godišnje, počevši od 31. ožujka 2016., s time da je naknadu za prvu i drugu godinu potrebno platiti u roku 8 dana od primitka rješenja.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. U tužbi opisuje postupanje tuženika u postupku vođenom po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI). Ističe da dan zaprimanja zahtjeva nije ispravno utvrđen, jer nije nedvojbeno utvrđeno da je zainteresirana osoba na dan 31. ožujka 2016., koji se navodi kao dan zaprimanja zahtjeva, bila vlasnik svih nekretnina obuhvaćenih točkom I. izreke rješenja i ostala vlasnik svih tih nekretnina u čitavom razdoblju zaprimanja zahtjeva pa do donošenja rješenja, čime je izostala aktivna legitimacija zainteresirane osobe i pravo na ostvarivanje naknade za pravo puta za predmetne nekretnine u tom razdoblju. S obzirom da iz odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) proizlazi da isključivo vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra može tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, koji je sukladno odredbi stavka 4. toga članka naknadu obvezan plaćati vlasniku nekretnine ili upravitelju općeg dobra, smatra da je u trenutku zaprimanja zahtjeva bilo odlučno utvrditi je li Općina G. doista bila vlasnik svih nekretnina za koje je osporenim rješenjem priznato pravo na naknadu od toga dana. Navodi da je stoga bilo nužno u trenutku donošenja rješenja poslužiti se povijesnim zemljišno-knjižnim izvatkom, koji pored sadašnjeg stanja nekretnina i upisanih knjižnih prava, sadrži i sve promjene koje su tome prethodile, kao i aktualnim zemljišnim knjižnim izvacima, a ne onima koji su odražavali stanje u zemljišnim knjigama prije gotovo godinu dana, a koje je on na traženje tuženika dostavio u spis. Kako tuženik nije tako postupio, smatra da je činjenično stanje nepotpuno i pogrešno utvrđeno. Prilaže neslužbenu kopiju povijesnog prikaza izvatka iz zemljišne knjige zk. ul. 1755 k.o. G., navodeći da iz istog proizlazi da je Općina G. vlasnikom predmetnih nekretnina postala 4. prosinca 2017. Ukazuje da su sva postupanja tuženika i zainteresirane osobe do donošenja zaključka od 29. svibnja 2017. kojim ga je tuženik obvezao na dostavu zemljišno-knjižnih izvadaka, bila usmjerena na sklapanje ugovora o osnivanju prava služnosti, a ne na izdavanje potvrde o pravu puta,